

El pintor ambulat

Una vegada hi havia un jove pintor ambulat que rondava per diverses ciutats del país per a fer retrats gratuïts.

Va estar uns quants dies per Barcelona.

Seia en un banc, treia el seu llenç i els seus pinzells i podia quedar-se allà quiet tota la tarda esperant que algú volgués un retrat.

De vegades no se li apropava ningú i no feia ni un sol retrat.

Es quedava allà i quan el campanar tocava les vuit del vespre, ell recollia les seves coses i marxava tranquil·lament. Ningú sabia on anava, però ja no se'l tornava a veure fins a l'endemà.

Els seus retrats em semblaven una mica estranys, però suposo que era el seu estil. A banda dels seus retrats hi havia un altre fet força estrany. L'endemà d'haver fet un retrat a alguna persona, aquella persona apareixia amb joies, anells, un pentinat diferent o un bigoti extravagant.

Un dia vaig descobrir on vivia. No era ben bé una casa. Vivia a les clavegueres i allà hi tenia tots els retrats que havia pintat. Tots exposats allà, ja que no els regalava, un cop els havia pintat sinó que se'ls guardava dient que tenia previst fer una gran exposició de retrats de gent desconeguda.

El que feia, però, era increïble. No sé com ho feia però era irreal.

Quan afegia elements o accessoris als retrats, com barrets, pigues, maquillatge, collarets...de sobte, aquells canvis succeïen de veritat. El seu objectiu era poder dibuixar objectes de valor a gent que ho necessitava.

Un dia, la humitat de les clavegueres va fer que s'escorregués tota la pintura dels retrats. L'endemà, Barcelona, semblava haver patit una apocalipsi zombi, molta gent tenia la cara deformada. Va ser un escàndol. Allò ja no es podia arreglar. Molts van acabar traient-se la vida, inclòs, el pintor ambulat.